

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce I. O., a. s., zastoupeného JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem v Ústí nad Labem, Masarykova 43, proti žalovanému Magistrátu města Ústí nad Labem, Ústí nad Labem, Velká Hradební 8, zastoupenému JUDr. Marií Šírkovou, advokátkou v Ústí nad Labem, Jizerská 2932/40, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2004, čj. OŽP 5831/R-odv 1./04/Löb., o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 3. 2005, čj. 15 Ca 44/2004 - 30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 3. 2005, čj. 15 Ca 44/2004 - 30, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský obvod Ústí nad Labem (správní orgán prvního stupně) rozhodnutím ze dne 25. 11. 2003, čj. 17015/03/OŽP/842/DVO, výrokem I. uložil žalobci podle § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), pokutu ve výši 40 000 Kč za porušení čl. 6 písm. c) obecně závazné vyhlášky města Ústí nad Labem č. 81/2001 (dále jen „Vyhláška“), kterého se žalobce dopustil tím, že na parcele č. 1426/16 v k. ú. N., kterou má ve svém vlastnictví, ponechal neposečené travní porosty po 31. 8. 2003. Výrokem II. správní orgán uložil žalobci podle § 59 odst. 3 zákona o obcích povinnost odstranit závadný stav neprodleně, nejpozději však do 30. 4. 2004.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 1. 2004, čj. OŽP 5831/R-odv 1./04/Löb., potvrdil výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v tomto rozsahu zamítl odvolání žalobce a současně zrušil výrok II. napadeného rozhodnutí.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 23. 3. 2005, čj. 15 Ca 44/2004 - 30, zamítl.

Krajský soud dospěl k závěru, že pro posouzení otázky, zda se žalobce dopustil předmětného správního deliktu, není rozhodný stav, způsob užívání nebo hodnota pozemku, na němž byly travní porosty ponechány bez posečení. Rovněž není podstatné, jaká škoda tím vznikla a kdy po zjištění závadného stavu byl pozemek uveden do řádného stavu. Rozhodující není ani vydání správního rozhodnutí až po skončení vegetačního období. Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že ze správního rozhodnutí není zřejmé, které nemovitosti byly předmětem správního řízení a zda byly ve vlastnictví žalobce. Také uvedl, že obecně závazné vyhlášky musí být vyhlášeny, obec vede evidenci právních předpisů, které vydala a žalobce měl možnost seznámit se s předmětnou vyhláškou obce. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, ale naopak uzavřel, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vycházel z důkazních prostředků, jež byly obsahem správního spisu, a vypořádal se i s jediným tvrzením, které žalobce do té doby uplatnil, podle něhož byl pozemek uveden do náležitého stavu. Žalovaný podle krajského soudu řádně přezkoumal skutková zjištění učiněná správním orgánem prvního stupně a ve svém rozhodnutí se zabýval všemi námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání. Správní orgán prvního stupně se při stanovení výše sankce zabýval závažností, dobou trvání a následky protiprávního jednání žalobce a je zřejmé, na základě jakých skutečností ke svému rozhodnutí dospěl a že zohlednil rozhodné skutečnosti. Kvůli absenci evidence správních deliktů v právním řádu nelze správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že nezkoumal, zda se žalobce dopustil podobného jednání již v minulosti.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vad řízení před žalovaným, pro něž měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, jakkoliv posledně uvedenému zákonnému ustanovení své námitky výslovně nepodřadil. Stěžovatel namítl, že krajský soud rozhodl na základě vyhlášky, jejíž účinnost byla pozastavena. Uvedl, že Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím ze dne 3. 1. 2005, čj. MS-1883/1-2004, pozastavilo účinnost téměř všech ustanovení předmětné vyhlášky, včetně čl. 6, neboť obec není zákonem o obcích ani jiným zákonem zmocněna ke stanovení těchto povinností. Dotčené články vyhlášky jsou mj. v rozporu s čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a s čl. 2 odst. 4 a čl. 104 odst. 3 Ústavy ČR. Pokud byla účinnost příslušného ustanovení vyhlášky pozastavena, nelze o ně opřít existenci povinnosti stěžovatele. Skutečnost, že právní zástupce žalovaného při jednání dne 23. 3. 2005

pravděpodobně nevěděl o tom, že účinnost vyhlášky byla citovaným rozhodnutím ministerstva vnitra pozastavena, svědčí o tom, že publikace vyhlášení i pozastavení účinnosti vyhlášky je v daném případě minimálně sporná. Stěžovatel rovněž setrval na námitkách nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s námitkami co do skutkového stavu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v době, kdy soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného, byla předmětná vyhláška platná a účinná. Správní rozhodnutí je platné, pokud není zrušeno, proto trvá povinnost žalobce i žalovaného řídit se jím. Namítaná nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí vychází ze subjektivního názoru stěžovatele.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), shledal přitom také vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel v žalobě namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolacími námitkami stran absence odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pokud jde o uloženou pokutu a její výši. V této souvislosti krajský soud pouze uvedl (strana 5, odst. 2 *in fine* rozsudku), a to ve vztahu k jiné žalobní námitce (námitka nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, pokud jde o prokázání sankcionovaného jednání), že žalovaný řádným způsobem přezkoumal skutková zjištění správního orgánu prvního stupně a shledal je správnými, protože se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval všemi tvrzeními, která žalobce uplatnil v odvolání. K namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k uložené pokutě a její výši krajský soud v napadeném rozhodnutí ničeho neuvedl a s předmětnou námitkou se žádným způsobem nevypořádal.

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že pokud se krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nezabýval řádně uplatněným žalobním bodem, případně pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, a ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004 - 62, www.nssoud.cz).

Shora uvedené pochybení krajského soudu samo o sobě představuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud pouze *obiter dictum* doplňuje, že opomenutou žalobní námitku považuje za důvodnou. Ze správního

spisu vyplývá, že stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítl, že toto rozhodnutí zcela postrádá odůvodnění o uložení sankce a že správní orgán prvního stupně při rozhodování o výši pokuty nezohlednil řadu skutečností, které mohly mít vliv na možnou výši uložené pokuty, a v této souvislosti překročil zákonem stanovené meze správního uvážení. Žalovaný se ve svém rozhodnutí uvedenými námitkami vůbec nezabýval a žádným způsobem se s nimi nevypořádal.

Pokud se žalovaný v odvolacím řízení nevypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, způsobuje to nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Tento závěr platí tím spíše, pokud jde o odvolací námitku, která je pro posouzení věci stěžejní. Takové rozhodnutí má krajský soud zrušit, a to bez ohledu na žalobní námitky. Pokud za dané situace krajský soud rozhodnutí žalovaného přezkoumal a žalobu proti němu jako nedůvodnou zamítl, pochybil. Řízení u krajského soudu tím trpí vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 12. 12. 2003, č. 2 Ads 33/2003 - 78, č. 523/2005 Sb. NSS).

Žalovaný se bude muset v dalším řízení vypořádat rovněž se skutečností, že v průběhu soudního řízení Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 3. 1. 2005, čj. MS-1883/1-2004, pozastavilo účinnost některých ustanovení obecně závazné vyhlášky města Ústí nad Labem č. 81/2001, včetně čl. 6 písm. c), za jehož porušení uložil správní orgán prvního stupně stěžovateli pokutu. Zásadní v této věci bude rozhodnutí Ústavního soudu o návrhu Ministerstva vnitra na zrušení některých ustanovení citované vyhlášky (Ústavní soud věc vede pod sp. zn. Pl. ÚS 4/05 a do doby vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ji nerozhodl).

S ohledem na shora uvedené odůvodnění Nejvyšší správní soud nepřezkoumával rozsudek krajského soudu v rozsahu všech stížních bodů.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud pochybil, když se nevypořádal s řádně uplatněnou žalobní námitkou. Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, v řízení tedy vyšla najevo vada, k níž Nejvyšší správní soud musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), a proto rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu